

– шоколадена фабрикантка всъщност това са руините в гората които стояха като рефрен от стара немска песен за успешния лов на господаря на замъка за диви патици виждам ги спрели в онзи небесен рафт димящи гигантски букви за събитието... всъщност това е учителката людовиг хензел бъди сигурен това са вображи от захар онези шоколади са вработетата на св. маурициус а тази стая е инсталация на иля кабаков „напиши впечатленията си от нея” всъщност ние трябва да влезем за да направим приказката видима и да се учудим че всичко се яде „тя е сла жина смислила метод за производство на шикаладови исделия”, „не е възможно братъй грим подслушват”

Жулиет Летърс / *Мария Каро*

По прозорците гърбетата растат в германия перпендикулярно на мъртвите по прозорците растат ръцете на домакините в прекрасни отгледани цветове смеят се клоуни и пластмасови папагали показват любовта към страните на юга където ръцете им махат с райски нокти

Магда – птица

1. Ана Блуме има птица.
2. Ана Блуме е червена.
3. Какъв цвят има птицата.

Курт Швитерс

магдалена магда-лена тъмна сянка върху
листа повикала си всички птички от полето от
небето заспалите в морето каква суматоха
твоето тяло се върти къси полукръгове въз-
духът се разширява за да те запомни и остава
струна като тире в името ти на преминаваща в
хартиени гори малките ти пръсти ми напомнят
игра на знаци децата се преследват а щом настиг-
нат влюбена двойка забравят играта и тръгват
след двамата защото тайната е мирис на любов
магда пада лена я изправя съществува породено от
възприятие за мнимата рибарка или пчелоядка
неопределима по цвят и вдъхновение антология
на сутрините Магдалена каква оргия твоята
уста не изговаря думи тя чертае театърът на
случайностите точки от събитията - компли-
менти с твоя конферанс птиците въздишат
есперанца смисъл във крилата светската ти поза
е неуволима бримка пресичане не две подходящи
си двойки по две слънчеви алеи в ден като този

п о р т н а б а б а м и
т р е

ар
г
с мирение п о гъждовен х
о р е
о
в
е
л
и
к
г
е
н

ЖИВОТ

г
о
г
и н и с т о

ВЕСЕ

ПОСЛЕДНАТА РОЗА на храста показва най-оранжевото си червено като опасна светлина – белег за света който за нея е преход от видимото към невидимото и затова тя си прилича с лампата вечер, мигаща щом види човек и другата, която не съм виждала да свети. Вървя в градната, топлата ѝ вътрешност ме кара да изтръпвам сякаш мачкам по пунктирите на сиби камъни ставите на възрастен, в средата на разстланата му чувственост долменът е кондензирано мълчание, изглежда някой е поускал да ограби вътрешността му, счупил плочата и всмукан от огромната въздишка изчезнал в синия басейн

– безплътна квадратна страница. вечер дърветата придържат в мрежи като стари печатари само смисъла на буквите ми, делят стebelата си щом вече не пропускат светлината и шепотът на пръстите им бавно ги извива...

МОЖЕ БИ човек върви по пътя, ледени висулки са вълмата на отсъстващи овце. отминава дърво в полето, под погледа му селото – децата скачат, чакат училищния автобус,

вдовицата на полияя върви скръстила ръце, любопитна през въздуха като през прозорци разглежда света, вече се продава вечерния вестник. Февруари тук е дискретен, като тире изскача пощальон от колата и дъхът му се разпределя по къщите.

Т Б Р НА А Щ
Р Е А
О Т М
П И

една
32
/& %
S %
6 %

№ 226285
лястовица

о
т
я
л
и
в
н
е
пра
Р Е М
П р и е м н о

ПОРТРЕТ НА МАЙКА МИ

н	е					н
	т	-			и	сме,
	Ъл			г		
	ем"		„е			
к	у			з	н	а

м
 н
 е
 м
 о
 з
 /л
 и
 н
 а

					а
				к	
			ч	о,	
х	ъ	о	л	и	
	г	е	р	н	
лин-ген			ч	с	
			и	а	
	л			н	
	т				
о				т	
				а	

Далече, дълбоко от мен Всеки ден пътя ми минава през гробището и ме поздравява бодро младият който копае утрешния гроб и старият с едра кафява цигара в уста и морав тен, който стои на пътя и жените, които кимат на повърхността на разхвърляната си реч събрани на междата между няколко цветни лехи ме съпровождат с поглед и аз преминавам през мнима пауза между “да, да така” и “какво да се прави, утре” пясъкът извършва онова ръкопляскане на маси от хора или шум от говорещите един през друг мъртви и отблъскването на самонадеяната ми крачка от тази земя отваряна и затваряна на места а на места винаги сляпа и привикнала на ритъм да, самонадеяната ми крачка е видима, аз я чувам далече, дълбоко от мен

ЗАХАРНА ФАБРИКА

/за всички които
обичате/

ж у м е н е

р р р р р р р р р

ж у м е н е

ш ш ш ш ш ш ш ш ш

у м е н е

ж ж ж ж ж ж ж ж ж

ш у м е н е

р о е н е

У м е н е

Р р р р р р р р р

ж у м е н е

да речем че съм объркана и някой влиза в къщата или звъни и в присъствието на тракащите хора се отваря вратата и аз отговарям или мълча и къде и кога ще се върне бръкването през вратата по време на отварянето когато аз вече заменям влизащите с тракащите аз съм объркана някой влиза в къщата или звъни и в присъствието на тракащите хора някой отваря вратата и отговарям или мълча казват къде и кога ще се върне бръкването през вратата когато аз вече преминавам през това О някъде между посягането и ръцете се влиза но къде е отговорът аз съм все така объркана но това е думата преди самото действие някой някъде и някак заедно с кой кога и как описват дълго тире пред мен като чакаща тяхното влизане прекатурените въпроси само разпределят времето и мястото и така покосени всички чакат явяването си **СЕГА КОГАТО ВСИЧКИ СА ПОКОСЕНИ ДЕЙСТВИЕТО МОЖЕ ДА БЪДЕ ИГРАНО ВЪВ ВЕРТИКАЛА НА ИЗРЕЧЕНИЕТО** когато те за да ме известят относно кой кога и как промушиха през моето О едно тире от време място и прекатурване от въпроси които се постигнаха между моя отговор и състоянието на.....

СЛАДКАРНИЦАТА НА ЛУДИТЕ В Хале е роден Кантор. Когато би споменат това име, сигурно отнякъде идва представата за множество от неща, които никога не завършват и които сякаш могат да бъдат видяни в тяхната безкрайна неизброима последователност. Така поне мисля сега, когато се запознах с математиката, с Кантор и си спомних за родния му град Хале. Тук пристигнах едно късно лято. Хале не е посещаван от туристи град, запазил е аромата на немските замъци. Улицы под някакъв ъгъл, постоянно се изкачваш и слизаш, тук по-лесно можеш да се изгубиш, отколкото в праволинейните Берлин, Лайпциг или Дрезден, а значи можеш да заживееш. Улицы само с павета, забивани сякаш насила едно след друго по стръмното, те свършват много бързо, оставят те на някакъв кръстопът, все в напуснато от времето място - пред стара градина, пред огромна купчина въглища край кафяв зид без прозорци на стара къща. Заживях в града на тиха улица, в жилище за сам човек - под мен и до мен живееха старици, които си представях винаги с бели ръце и сухи очи, и с малка лейка за саксиите си; разбрах че на по-долния етаж живее разведена млада жена, а над мен се чуваха самотни леки стъпки. Сутрин до млекарницата пътят ми минаваше през пясъчна алея, край блоковете се заглеждах в прозорците и виждах все тази бавна отмереност на времето. Стар майстор на кукли или артист беше окачил на прозореца си създания от плат с много дълги ръце и крака, които от сутрешния мрак в стаята имаха трагичен вид. Такъв град - още от гарата те поглъща подземен тунел и е трудно да разбереш къде си се озовал и накъде искат да те отведат тези тихи, устремени, натрапчиво прииждащи трамваи. Един ден след безцелна разходка се спрях посредата на къса, наклонена улица, дори не поисках да разбера накъде извежда и влязох през една от многото еднакви врати, може би търсех място да отпочина. Видях малко, ниско помещение, което можеше инстинктивно да отделиш на две: светла част - няколко маси до вратата и щанда, както ми се стори с приветлива продавачка и друга част, която създаваха две безсмислено дебели и къси колони в диагонал към дъното на помещението. Беше трудно да се ориентирам къде да седна, затова заставах спокойна пред щанда. Продавачката не ми хареса, усмихна се престорено вежливо на трудния ми немски. Вършеше всичко механично и сякаш мислеше за неща, за които никога не биваше да узнае. Мисля, че поръчах не това което исках, не броях рестото и уж вътрешно усмихната, но и някак обидена, седнах на масата зад първата колона, в средата на помеще-

нието. Никой не ме забеляза. Оживлението беше обикновеното за една сладкарница, всеки се занимаваше със себе си, хората тук явно не се познаваха. След малко срещу мен - масата беше продълговата - се настаняха две жени, които се държаха сякаш всеки момент трябва да си помагат взаимно, като на по-малка сестра или болен човек. Веднага започнаха да ядат нещо много сладко. Често се цапаха, без да обръщат на това внимание, бяха едри и неугледни жени, едната особено трепереше. Реших да отместя поглед към по-светлата маса до вратата. Там двама мъже, единият дебел и плешив, другият по-млад и дребен, бяха увлечени в много съсредоточен разговор. До мен достигаха само откъслечни думи. От време на време дебелият се палеше, тогава чувах да изрича цели изречения без връзка помежду им, а съдържанието не отговаряше на сериозния вид на двамата. До тях на масата седеше мъж с вестник, доста странен на вид за германец - черна брада и очи, остри черти и нечисто облекло. Той нервно местеше поглед по вестника, шумно го сгъваше на различни страни и въздишаше, за него не съществуваха никой в сладкарницата. Едната от двете жени - сега бях сигурна, че са сестри - стана тробава и със загрижен вид донесе няколко бучки захар, които сложи в чашата на сестра си. Тя продължи да яде, като трепереше и нетърпеливо бъркаше бледото кафе-меланж с късчетата захар. Продавачката, еднакво внимателна към всички, обслужваше все така бързо и никого не наблюдаваше. Усетих, че ако се оглеждам повече, ще откривам само своята странна ненужност сред всички случайни и неслучайни посетители тук. Излязох си тъжна. Какво ме накара да се замисля сега за Кантор и за възможността точно тук, в Хале, да почувстваш безкрайността, например в момента когато изкачваш видима стръмина на мислите и спираш, трябва да спреш, макар че има още толкова много - но това е друга безкрайност... Из „Фалага - бас“ както се търси път с миризми като от готварница къщите се бяха съблекли в природата меки коремни на жени после по каменистото корито-път все нагоре нагоре се вдигахме изведнъж по земята дива сперма дребни ябълки огромен орех вътре празен: стол легло другата стая старо огнище и бюфет пътя на връщане чупехме орехи с камък къщата на бекет ще живеем ли в нея през лятото за една две седмици фалага беше сигурна както вече си сигурен в залепена марка ще я ползваме за пощенска кутия „да вдига моя само моя“ ще рисуваме и пишем в зверинен стил гъсеница страшен звяр представих си че ядем само орехи спим в земята като канела и изяждаме-пишейки листите с тъмни дупки

копието на фалата

п-о-к-р-и-ѳ-к-р-ъ-ѳ-к-р-о-ѳ

•

томахащата на фалата

МА

ВА

ХАККА

ХВАТ КА

ХЛЪЦ

ХУК

ХУ

ХА

УХ

ХОП

ХРАС

ХРИП

ТРУП

Когато твоят дядо е бил разбойник а неговият дядо е бил римлянин и ѳ дупките на въшкавия зъб

са заравляли златото си и целият
зеленясал зъб се разтваряше в
устата на добиче което не те
плаши небето розовееше и реката
отдолу а жена му руса бременна
свит въздух част от движенията
от препратките на разказвача
сякаш детето ѝ трябваше да падне
и тя да се разтвори в някоя част
на някое плато изоставена поня-
кога даже главата ѝ се отделяше и
той я запра заплащаше вместо да
търси утробата ѝ зелената треба
пикник пластмасови чашки жена-
та се смее някак без глас без уста

от сън на фалада:

библиотека с голи празни
стъклени вътрешности и
вътре сложени неговите
тестиси и ги имам

разбираш ли
наблизо мъж и жена в малка къ-
щичка мръсна и жива самите
част от пръстта гледаха през че-
репни отвори не ами насекомите
как не миришат и са ти любо-
питни в щъкането „шушата”
каза мъжът „шушата е виновна”

той е тук: информация по въздуха многосерийният любовен филм
я интересуваше заради последната серия но тогава спря тока фа-
лада гадаеше и на тъмно в свещта една мушичка толкова глупава
че потъна във восъка струваше ми се че реката свети с шума си и
в замъка със свещ достигахме втория етаж малката печка колкото
да наблюдаваш горенето като привлечено насекомо гоjde тока и
долу гледаха сателитната хъркане на водната помпа тихо и тъмно
долу са заспали седемте заклани деца в широкото легло са-
телитната работи като обратен сън на насекомо със запалени очи

слязох да пикая в една дупка улей на водната
помпа и усетих отдолу силата на реката

Не мога да кажа кое е по-добре

Може би е по-добре да си добре

да си го Бре

до себе си а Бре да е далеч от

теб по-

далеч от теб

Б Р Е

това е нещото което става

до теб

но аз не зная дали е по-добре да става

кое

случвало се е често. вървя по улицата до или пред някакви хора и изведнъж тръзвам във въздуха. не е летене, но вървя на височина около два метра над всички, понякога ги поглеждам зад себе си, издигам се по-нависоко, и това е много естествено за мен. като че и другите не се учудват, а после, вече будна, не го помня като сън, а с увереността че това е най-естественото ми държане. веднъж това вървене беше много нависоко. хората отдолу не се виждаха, вървях по белите облаци в силна светлина, уверена че се движа напред след тази случка, която вече определих като сън, започнах да си спомням и предишните си разходки в небето, макар че отново с учудване установявах колебанието си че съм сънувала. започнах да се интересувам от птиците. мислех че ме интересува физиологията им, странната извивка на ларинкса, трептенето на струните и косото тъпанче и дълго гледах анатомичните рисунки на крилата и целия скелет, после четох от големи стари книги за експедиции проучващи птиците на монголия и далечните блатни равнини на азия. опитвах се да слушам птиче пеене на плочи и в гората и често се случваше някой да ми обяснява коя е птицата която се обажда, но имената не бяха важни за мен. най-близки ми бяха птиците от парковете, като че ли тях едновременно ги имаше и ги нямаше, на плочите и в гората, бяха неканени, точно както сегнал на пейка в парк сред града, гледаш тревата зад теб, наоколо майки с деца в движещи се геометрии, и си мислиш за някакво твое прескачане, и тогава гласа на птицата е тъкмо толкова очакван, колкото и незабележим. моето странно усещане беше свързано с паркове в които владееше безразличието на крайморски алеи, като изпразнен воден басейн например, или много плешиви места, като че солена вода отдолу пречи на тревите и дърветата да растат, някаква липса на въображение или скритост на природата, която забелязвах. можех да стоя с часове без да усетя онази тежест на времето, свързана с безделието.

мелан-холе = индигово писмо

този ден когато получих
твоето писмо вървях към
дома и една жена ми даде _____ задраскано
писмото ти подари една
гъба дълго я мирисах този
ден когато получих твоето
писмо една жена идваща към
дома ми подари гъба която
доближих до носа си и ми се
стори че това е мирисът на
стара книга написах ти
писмо за това как получих
твоето писмо беше един
предиобед вървях по пътя
една жена ми даде писмото

Ти си сън аз съм сънена Прочитам ръкоде-
лието на съня тя беше с дълга коса и носеше
плитки той не умееше да се целува и така
нататък реките трябва да се избягват и
ако живееш до чиста река изобщо да влезеш в
невъзможното има няколко случая на безбо-
лезнено изваждане парацелс и огнената река
на тива другите групи дарвин дайджест
ако ти умреш аз ще бъда сегмата ако аз
умра ще живеем без да държим сметка е не-
простимо е да не ме докоснеш поне с ръкава
ей там отвъд румъния аз ще умра ей така

на шега

другите ще ме гледат

ей така

отвъд безполезно е
да умирам без да умея
да се целува той

изобщо

не умея да чета сънищата когато те са с
дълга коса и носят плитките на сестра ми

да говорим без език! Мария Каро

хайде! причината е в това, че

1. може би ни е трудно да сме сигурни, че мислим точно това...

2. че което мислим, може да го изкажем с езика

3. изказаната дума създава своя територия, която после ориенти-ра следващата „езикът властва”

4. ...и т.н.

тогава, ще правя нещо – (действието) (а нима то не е език?) да опитам, да тръгна срещу теб, докато ти седиш на някаква маса. правя три крачки, спирам. още веднъж три крачки. малко напомня онази апория със стрелата, която не достига никога/възражението. върбенето = общуването. дали не би било естествено да станеш, щом съм тръгнала срещу теб. (хайде!) спрягане на движенията ни; виж, танцът би било решение, без музика, в дадено кафене. приета условност да е примерно танц без музика. мълчаливи танцуващи от време навреме. сещам се за това, как да кажа че се сещам нещо. танцуваме. (сещането = усещането без „у“) аз стоя до теб, изведнъж главата ми се Устремява към твоята; не, нищо повече. цел(у)вка = (у)сещане. какво от това дали ще разбереш сещането ми? не съм те наранила /3. /, /1. / също не е недоболно (сещане е близо до усещане, не до мисъл), и оттук /2. /. танцът, тогава, се насища от стремежи без „у“, така да се каже. аз не съм казала кой знае колко, а ти сигурно си „разбрал“ колко - (то). ако ние сме

1. женени -„у“- то ще се поглъща последователно
2. познати – можем да се рък(у)ваме така
3. приятели – ще си разменяме п(у)шките
4. непознати – танцът е нещото, което настройва да търсиш „у“ всекиго

ти искаш да ми се извиниш. аз също. но точно за коя дума, ще се получат още повече думи, а после трябва да се извиняваш отново. аз съм го измислила – изправяш се, изправям се и аз, дори се изпъвам, толкова много искам да се извиня. обръщаме се с гръб един към друг; и се опираме в грабначния стълб, до таза. приличаме на животни с

две глави и повече членове. после всеки тръгва в своята посока, която поне сега, в момента „х“ е противоположната. (из)лизам от теб, ти - от мен. остава, някъде между двете тела, вече смачкана, вината. защото ѝ е отнет (из)лишъка от думи. така е / може да се провери! / с повечето думи с (из), но за съжаление само когато се (из)казват дъвама

иначе (из)рично не ме интересуват.

да говорим без език!

III (пр.)

случва се някой да попадне „у“ някого и да не може да „из“лезе от него; тогава как да се извинява и пр. и пр.

тогава просто изиграваш пр с точка. съкратено. това е когато прочетеш текста и го оставиш и вече не го закачаш. прочетено и точка. то става така /излизането от някого/: просто те (из)бязвам. (у)бивам те с поглед. в края на книгата. прочие!, точката се слага като финт, завъртане на точета, отдалечаващи се в многоточие.

РАЗЛИЧНИ НЕЩА едно е да си сам в дадена стая, да лежиш на леглото или на пода, а съвсем различно е да си сам в света. виждаш ли, едното дори като едно е различно. ето например аз, в двата случая. с две различни лица. РАЗ – едно лице. то е така определено, така извито като леглото, нащърбено в седалките, рошабо, защото е събрало сноповете от погледите на различните неща, РАЗлично лице. едно различено. виж ме в света като едно лице! невъзможно е. толкова много единичности правят вече друго раз-лице. дори мравките, ако вземем най-малките лица, могат да са в света само като различни. веднъж в някакъв музей видях странно образуване от пръст и сламки, което направили някакви мравки от южна америка. тъй като южна америка имаше странно лице за мен, реших да запазя това подобие на яйце като лице, дадено ми само веднъж различие. на мравките от южна америка. друг път в една страна видях огромен мравуняк, защитен от мрежа в гората. реших, че в тази страна мравките вече нямат импулса да търсят своето веднъж-лице. представих си една изскубната из корени гора рееща се в небето; искането за лице на мравките се изместваше от лицето на гората като лице на веднъж-илюзия. впрочем мравките са лош избор на пример за лице, защото винаги носят със себе си представата за заразата. от обобщение. а аз търся веднъж-лице на нещото. моето веднъж-лице? единствена /сама/ в света в търсене на своето веднъж-лице

МЕЖДУ НЯКОЙ И НИКОЙ ИМА ЕДНО ГОЛЯМО ПОЛЕ ЗА РАЗМИСЪЛ гнес е ден в който нещата идват. отпърво са стъписани. някой-никой отваря стъпката си и аз се промъквам. там има едно голямо поле за мен. стъпвайки в него има много поводи за измислени танци. карабанда, звучи като карамба. никой-някой стъпва, стъпвам и аз, никой-някой се навежда, наведена се промъквам в стъпката му, тези действия държат да се отбележат. хлътват, нахлуват в себе си? не, това е едно голямо поле и там стъпките получават само леки вдлъбнатинки в меките стаби на тревата. момента в който се наситя никой-някой ми подава ръка. има широка длан и там стъпките ни, подухвани от гръха, се губят също тъй без насилие в мекотата ѝ. много нови стъпки изписват себе си в дланите. има моменти на връщане, които са обратното разгъване на тревите. моментите на продължително промъкване, когато никой-някой, аз, тревите не нахлуват в себе си.

леко колебание в седмата стъпка. все някой съществува! стиснах ръцете си, улових се стъпвайки, възнах се и се разгънах в тревния въздух. карамба! стъписах нещата които идват.

ДРУГАТА ВОДА той ставаше навреме и лягаше навреме. изобщо времето при него не беше при него, а той беше на времето, като че седнал на него; и така дядо ми вървеше и стигаше там, където вече времето беше. таква беше времето. оставаше се на дядо ми. „навремето“, както му беше името, при дядо изобщо не се отделяше от своето НА и така даваше преднина на всичко – всичко и след това времето. изобщо не се учудвах когато дядо ми стигаше начаса или на минутата. тези прекрасни пространства се бяха враснали в дядо и образували дума нямаща вече НА като представка или наставка, а като цялост. дядо беше завладян от времето като НАдежда. малко ми е трудно да обясня тази дума. може би едно вечно НА-дежурство, отворено както е отворена всяка дума завършваща с ДА, тук и сега хайдегеровата надежда носеща вода от извора; но дядо бе така волен, загребващ водата направо с греблата на водното колело, че малката вада на неговата надежда се удесеторяваше в силата си и водата вече не бе същата, нейното и неговото дежурство беше самата надежда, греблата на времето. ето така неотиващ никъде, но екзистиращ в бъдещето, дядо дори в миналото си – когато бидейки с мен в спомените си загребваше същата вода – живееше удесеторено време, или ако това може да се изобрази математически, то биха били нарисувани десет гребла в кръг и моя дядо – на времето мелничарят.

на ягоровия ми
приятел Малтин

бидях се отга-
лечена разпрег-
нат гъх сено
от гъжд пръх-

тене все някога градински се-
менници в ко-

рениите риби някак съм цяла цело-
стта е несъмнена съб-
рана с метла обичам

плодовете да хрущят десет плюс
петнайсет
плюс двайсет
и повече лозо-
ви сърца сняг

знаеш ли как
се наричам:

спринк самолетът
всяка сутрин лила-
вите кокичета целина

много си ветрокос

спъваш се предимно

в потъмнели ръбове как да спра умението да почи-
вам между две ребра на това
туловище от син син странно
ми е умея толкова колкото и
дори да ме притвориш в тези две
три няколко писма повече от...ех
събота е и двата дена които ми
остават да се погрижа за друг

ПРИЯТЕЛЮ ю ами ако устоя на
водата която плаши потъва по-
тъва днешните дни приятелю Ю
спрели прозорци преобърнати
здравето на зайците грижата да
съумееш само зрача се слива с
един път и самотата се прегъва
спри! фрегата на приятеля Ю умееш

какво си мисля когато чета
нещо написано на раиран лист:

че този който го е написал:
има скрит пръст / том сойер
/ хваща риби с половин уста /
леля му /бети бети че
случайно като минавах край
седми февруари 9 / продавач
на самолети 15 / не умее да
бъде дързък № 2 стойка брат
му е пет сантиметра по-нисък

имам един въпрос искам да ста-
вам рано и да пея като кос сег-
нал на трон много късно вечер
е и си пея зънкам много искам
да ти задам този въпрос кой-
то е жълт и едновременно каро

когато вече няма да обичам нищо ще си купя
кутийка / от един долар / за спестявания

англия е страна на малките струпвания от
карирани сака паприкаш ирландия е земята
на водевилите с пет и други основни про-
изводства свила системата на бърбрене
африка е огромна мамелюки 7 по 7 прави

среща в библио помежду книгите
се сретнахме в библио хме в Лонг
Джон бирария или хме разговор за
онова което хме тя беше подходя-
що облечена: в синьочернипръсти-
морав облак говорихме за щяхме хме

Лежа ли дълго на пода или дори на тавана /а някой долу е разчитал стъпките ми и остава в недоумение когато изчезнат/ обгръща ме особения пласт на отсъствието в което въздухът съвсем близо запазва възможностите на всички движения и думи. Лаят на куче се прибира в този пласт като изписване на тънък йероглифен език клоните трептят в механизъм на часовника който притежавам стъпките на хора карат тялото да се притиска към опората си и като че ли да забрави своите животински умения и да се издължи и изглади във устойчивостта на предмет създаден за своето място времето което ми предстои натезава и изгубва елемента очакване и стихотворението което пиша става една форма отнета от страстта да напиша един стих става толкова естествено колкото да взема стъклена чаша и пак да я оставя там където и да е и щом съм жив страдащ предмет може би трябва да го изкажа и тогава написвам: стъклена чаша която издържа край стените течността си

ПРОИЗШЕСТВИЯ С ЕТИ ОБЛАЧЕ
по платон мила ети, светът е
купон в малко тъмно жилище и
хората в него се срещат случай-
но но понякога излизат на бал-
кона и мислите им образуват
а всяко облаче си има малко
облачно облаче което литва
порозовяло към иво а той издул
бузи праби две мълчаливи с ети в „дунката“

не знам защо, но все по-често си представям хората, които виждам, голи. може би защото лицата са голи. когато докоснеш ръцете на някого за малко, ти сякаш допираш едно тяло. и от това как се чувстваш разбираш по-добре този човек. понякога си представям някого и искам да го опиша. но описанието би било само външност, празна като палатка, като чадър. улавям се често как моето желание скрива предметите и хората, защото го лепя върху всичко извън мен, даже върху въздуха. днес сегях с ети в „дунката“ и на излизане тялото ми се беше разширило с една стая, с четири момичета седнали близо едно до друго, които запомних с лицето на едното от тях. после хванах ръката на ети. беше тяло на човек, когото не искаш никога да нараниш.

метличини и когато нейното тяло ставаше залез тя слизаше по една долина до глезените в кал и треви тялото ѝ натезаваше викаше после застанала до мивката в кухнята чувстваше тоба уголемяване на тялото под кожата си то искаше да говори и го гледаше с учудване и пускаше водата да тече този залез така го наричаше за да го види отдалеч нямаше цвят

има неща които изобщо не могат да се опишат забулени като в облак в който нещо просветва и ако те питат не виждаш ли нещо би казал че виждаш но нещо толкова неопределено както би нарекъл приказката на изток от слънцето и на север от луната наистина там всичко отново би се случило но от твоята нерешителност да си признаеш нещата лесно се разтварят обратно в тънките въздушни нишки описвани от полета на птицата от същата приказка доведен до този облак обаче ти търсиш постоянно неговото симетрично отражение и групираш лесно гумите и извивките на лентите от въздушни ходове нагласяш леко оцветените от краищата на очите завършени действия и ги повдигаш в дума погобна на зашеметеност падаш и пренасяш балансираш въздуха тялото си тихото устройство кабриолета на гледките понякога се вкаменяваш и звуците от устата ти остават нарисувани като в цветове вземаш например от тези научни методи за разделяне на фантазията на птичия говор и се опитваш да отнасяш собствените си гуми към цветовете на обратното движение нали ти е ясно че няма какво да се опише защото тези неща не съществуват

все пак някаква разходка

чукане под прозореца кой е тя няма
никой освен това леко трополене по-
глухо от човешкото по-съкратено
от самото действие има вървене без
действие има мислене без следа и как
се измъчвам да ви водя без да бъдете
присъстващи и да изписвам думите
без те да умеят да се поклащат във
въздуха на тази приказка на изток

север.....направо си представете кабриолет карета в
небето никъде другаде: там има някакъв пети
човек защото героите са винаги повече от двама
този е по природа неопределен би могъл да е
кочияш но вижте не би могъл да е един на сърф
парашут или пейка някаква омагьосаност изисква
вероятно този човек да е пети така че пропус-
каме всички герои преди него защото е трудно да
се пише за нещо несъществуващо и така леко
фантастично прокудено от твърдината на
всички разбираеми мислими отекващи някъде
повече от глухото трептене но това даже не са
думи и вие ме разбирате четейки ред по ред дали
не сме заедно на тази карета мога да ѝ дам и по-
подходящо име но засега това е най-сходно на
този текст кабриолет-карета е чеховско звучене
на текст без гънки и шумолене върви карета и
виждаш в небето край нея се носят грехи
костюми от дантели от остри шипове на фрак и
върх на обувка но само загатнат в жеста на
роклята във вълнистото ѝ отпускане над теб

тук има и нещо

английско но навярно сдържаността изисква да настаня
повече хора в тази уж лека отнесенена към облака
на североизток наречена от мен карета
ще поставя там един господин това не би могло
да смути сложното устройство на облачната
машинария ще го оставя да стои леко изпънат в
неудобна поза като той съвсем няма да е
толкова лек колкото може да издържи
кабриолетът на гледките в този североизток в
това време на годината с тази неустова скорост

това ще бъде дълго мълчаливо пътуване

трябва да го запозная с някого този приятен на
външен вид несъществуващ /освен петия/ и
каква дума да вложи в отварянето на устата и
лекото усилие на езика му между сиво-белите
даже малко отиващи в топла охра на пясъчност
несъществуващи зъби с несъществуващите вени
на езика вливащи се топли минерални потоци
към морския бряг и рисуващи краищата на
устните пак несъществуващи леки стъпки на
гларуси по отворената към морето гладка
палмова стройност

отдаденост на въздуха върху устата му
какво да му дам първо да го запозная

най-съвършеното което мога да видя е една жена зас-
танала в гръб ако сега ми се иска да си представя нещо
то е една сълза която е отделена от тялото и вече не
така топла но без все още да се усеща леко соления ѝ
вкус защото не е достигнала доникъде а е отделена в
момента на нейното изискване да съществува тя
тежи и в същото време става улей става цветна губи
се обратно или изсъхва но ето че една жена възгърб е
тази сълза това е жена с която всеки би могъл да се
запознае има дълга светла коса навита и леко
отпусната на тила има и мъх съвсем незабележим
който я обвива като да я запази сякаш тази жена
няма греха тя не говори или всичко което казва е
несъществено нали разбирате някаква ненужност
която самата съзнава и отстранява от себе си гово-
рейки ах какви интарзии сякаш първо ги рисува в раз-
говора си с въображаем събеседник и после ги поръчва
на оторизирани облаци пространства е да има
малко вид на отстранена на незапозната и отвътре
навън непознаваема и това е защото нито аз нито
който и да е друг може да каже какво общо има
между тази жена споменатия господин и изброения
пети поред от несъществуващите с влияние в
каретата пространство което току що населихме

„После, една нощ, заговорва.
Тя пита дали допринася за това Вашето тяло да е по-малко самотно. Вие казвате, че Ви е трудно да разберете тази гума, ако трябва да се определи състоянието Ви. Не сте знаели дали става гума за самота или усамотяване. И Вие допъвате: Например чрез Вас. И после тя Ви пита отново, насред нощта: Кой сезон сме? Вие казвате: Ранна зима, късна есен. Тя пита още: Какво се чува там? Вие казвате: Морето. Тя пита: Къде е то? Вие казвате: Там, зад стената на стаята. Тя отново заспива.”

тяло на залез който се бави

носът му беше малко дълъг и падаше плавно към тънките устни скулите му бяха неизбродни ако тръгнеш от носа към скулите ти се струва че гледаш в равнина и само светлината на кожата му прозираше през хрустите когато се смееше и забравяше географията на лицето си можеше да се учудиш на разнообразния топъл цвят на зъбите имаше врат като ствол който даваше характер на цялото тяло сякаш адамовата ябълка беше видимият му език който тук нарочно показваше силата си сякаш ушите му малко шръкнали като на пес тук засилваха значението си като неми гласни струни светлите почти сини очи рядко можеха да се видят понякога ръцете му се разтваряха в една обхватност отвеждаща отвъд видимото но това ставаше рядко само когато забравяше географията си

„Когато я гледаше, той я гледаше така, както щеше да е ако я беше забравил.

Понякога я забравяше, понякога си я спомняше, и си спомняше забравянето и забравяше всичко за този спомен.

„Може би ние сме разделени само чрез присъствието си. В забравата – какво може да ни раздели?“ – „Нищо, само забравата, която ни свързва.“ – „Но ако сега е наистина забравата, самата тя?“ Би ли могла някога в него, в нея той, да узнае способността да бъде забравен в същата степен, която постигаше очакването?“

отдавна искам да ти кажа

че те няма в пространството около къщата ти някакво усещане че няма следи които да оставиш само между хълмчетата на оградата земя между кварталите задуха вятър потърсих за небето но беше сложено беше сложено като добре изпълнен пъзел само вятърът ми каза да ти кажа а-а политааш ръката ти се свива в лакътя устата леко се отваря полуусмивка с думите това е сън който се повтаря когато искам го повтарям но аз си спомням друго плуваше в очите само се докоснаха контурите едната се напусна тръгна в другата контурът на разтворената лодка

„зрението е вятърът на мекотата“

„двете очи са ръчката на полярното съзвездие“

„силата на неназоваването е преодоляване на очите: косо през полето & без следа“

гледам нагоре в светлия край на облака и той се разнася светлината се разнася назад вместо напред после и тя се загубва и поглеждам много мили напред-назад в друго светло пространство изведнъж преминава някаква птица и после заглеждам облаците осветени отзад носят се сякаш бели едри птици с отворени човки и вдигнати крака бели катафалки

тихо и тъмно вече е нощ но господинът е все така неотпуснат върху седалката с кафяв кадифен гръб доколкото погледът ми се плъзга в триъгълника между нея и позата му а тя е толкова отпусната в гръб който говори и този петият / мълчанието между тях? / е заспал някъде някакви амонити светли навътре а навън неизвестни и то толкова неизвестни че е почти трудно да ги търсиш в разлистване на справочници за птици или за камъни не знаеш звучи като че се движат като че са били в някаква ера но сега има пространство в което думите за тях не са без значение „Най-напред бях същество което гледа, докато не се окаже недостатъчно. Разбули се като естествена граница, път който, не води през някакво положение на слънцето, на времето и т.н.”

(там има някакъв пети човек – нищото иска да диша

веселина сабидес е луна в която пръста
ти никога не потъва задушена светли-
на изпръхваща искри чертите ѝ се га-
лят една в друга само носът напомня в
своята изгряланост на майка ѝ гукаща
на селските гълъби с изсечената в ръ-
ката ѝ книга неотваряна и много-
годишна една сепнатост когато носът
те връща с неконтролируемите дви-
жения на лицето към миналото на
птиците научени да ходят по двора да
се оглеждат да бъдат кротки а очите
им да се гаят в луната а пръстите на
човките им да не потъват в топлия
въздух сериозността понякога искри
по гърдите на веселина сабидес
стъпките ѝ оставят по земята знаци
на подкова които децата събират ден
след ден ги коват по дуварите, да,
луната огледалото искрите гълъбите

ако разговаряш със смъртта
ако твоята греха е бяла а в
сукмана на тревите има едно
жълтурче ако днес си облечен
в цвета на твоята смърт ако
това А е някакво бяло цвете
между ръцете на твоите очи

и в краката на твоя
член бял като лилия и
нежен като свършека оригинал на хунски

марата сан карата хан жи
б кзхт гео стан ео шшшш
алгатурери агу ту марата
ту ту о ту о ео джи кзхт
гео джи сарай-саванкан

неизвестен автор
(началото на XIII век)

Любовна поема

Откъс..... Той стоеше там черен/бял облакът
И покрай него хрия хара жени с лица
Обръчи на самотата си, вейки-виотан
Стоеше там Нозете му потънали в леска
по нея соковете му пилеещи се езерото
на ръцете тъй невидимо виновни дошли
/харата сан/ отишли единствено нозите
там присъстваха а тя се виеше по тях
штия догето прималя небето и облакът

черен/бял на сърцето му докосна
леската йоката йокаста штия вер

Геон стан: Штия вер сприя
йоката, йокаста виотан

Штия: Геон стан, йокатан вия
виола сприя онох ромол ромоля
онох ромол ромоля Геон стан стан
гео гео ромон – ромони ромон –
ромони вия перата сан пия вия

Геон стан: Бях където
твоята ръка създаде но-
зете ми не бях където
ни от езерото на лицето
небе небях облакътен
догдето штия браздите
устните на соковете си
разтвори /перата сан/

Раната Геон Да кажа да не
кажа да кажа да нек да
кажа да нек нека кажа
кажа некажа накажа Кажу

Штия Сун ми сиен ни: Бе
в злачната Беотия Геон
заспиваше във златни-
те коси които слънцето
оплиташе а тя съшиваше

с лъчи постелята Геон за-
спиваше шаран стан съ-
буден от бълбукане на ко-
лената и от меда в гърди-
те ѝ бе в злачната Беотия

бе оо
на щастието златната
опашка а Штия /аз/ в по-
лята някъде се бях родила

Когато птиците за-
нееха в косите ѝ
притулени нещата
заговаряха в срички-
те от своите имена
а тя събираше тро-
хите от вечерята
всички срички

срички птички един ден тя нахрани птичките с
трохите от желязото на царския
ковач което трябвало да се очис-
ти в стомах на гладни птички

Геон запя /запей Штия.../ Запях запяха
тогава виелица от срички в стомаха та-
кава хунска азбука опашки от сърцата
на мистерии крака на кукувици /нишки-
те риф рум/ изобщо сребърни куку хим/
о б и ч а м трохите косите и мисте-
рии лъчи очистени от царския готвач

Във огледалото на своя слух
Геон нарежда срички виелици
птички

& запей Штия...../ромонът продължава/
Изповед на Штия: Бе там небе

бе там небе
по устните му облач-
ни по сините синигери
и по ръцете на върбата
в езерото /извежда и
повежда штия себе си
където бе
която бе
небе/

Геон иска Штия да

пее като синигера: Штия: стоята сия-о-о-о-о гердана,
гер-дана, гер-дана строяна
спия-оо-ооо гера-на, гер-ана,
гер-ана сини гео-о-ооо-чи
сини-гео-сини-гео!

Запей Штия за твоя дом! /Геон/

Штия е тъжна и пее за „тъга-
та по дома” а Геон разтваря
езерото на лицето и ръцете си
и всяка дума пада като лодка

Теѝк ми ъуеѝ беѝб

историята на една шапка с дълга периферия, перверзна, либерте. небцето, скулите, хълбоците на издълбаното тяло. крилата на ушната мида. НЯКЪДЕ в дълбокото на една шапка, тя е женска. гъргорене. смях. празнотата и в нея разклатени от навличащия я въздух грахови шушулки. разни песни

развличат мелодията ѝ (ТЕЙК МИ БУЕЙ.) питам разпитвам питам
разпитвам питам разпитвам. крачки които историята на шапката
никога няма да направи. някъде в дълбокото резките на тъмнотата.
тя е женска. има ли лента? питам разпитвам. не. историята на
тази шапка - не. малко тъжна, а? питам разпитвам резките на тъм-
ното х. но пък ако беше смешна историята? или нереална гръд, исте-
рична устна, разтреперана от насрещния въздух на минавача? всяка
шапка побира толкова от насрещния, колкото е смехът затворен в
ней на шушулки. ако напр. срещна Теб и носиш шапка, то складира-
ният смях от мен в нея е колкото моята празнота в Теб. или ТЕЙК
МИ БУЕЙ. пръстите във въздуха го дуплят и формират така, сякаш
самият става грапав от тези пръсти. грапавина за изглаждане и
необходимостта когато носиш шапка да не се усмихваш. случи ли се
да заживее шапката веднага отменя дълбочината Х с дълбочината
на различни други букви. крилата на мигата ѝ затреперват. НЯКЪ-
ДЕ в дълбокото на шапката смехът разтваря шушулки. питам раз-
питвам питам разпитвам.

тейк ми буей бейб
юър харг ис ън елефант
бът ай ем ън флай
флайн хай ин дъ скай
тейк ми буей бейб

сърцето затуптява в главата ми, казва тя. имаше ли сърце? гоу
буей. някъде в балонче от въздушна слюнка се рееше казаното и не
я докосваше. тишината се събираше около нея и поставяше шапка
на главата ѝ. на нейната?

прилепи гуми прилепи гу ми прилепи гуми
прилепи гуми при леги гуми прилепи гуми
прилепи гу ми прилепи гуми при леги гум
и прилепигу ми прилепи гу ми прилепи гу
миприлепи гуми прилепи гумиприлепи гуми
може би щях да я разбера. гъргореща смях шумоляща. малка смешка?
или тъжна, а? или либерте. говореше с всички букви наведнъж при-
лепващи се към главата събираше тишината и така казваше набег-

нъж своите устни нереалната втречена гръд Моят смях - Твоя смях
бът ай ем ън флай ин дъ скай
флайин хай хай
мейк ми ъуей бейб
юър хард ин май хаг
лайк ъ флай ин дъ скай
гетинг гег

БЪРТ & ПАЙПЪР

един мъж на път се усмихваше и устната му беше прехапана навътре високо към носа, или пък беше много тънък мустак, вървящ към устата и носа, навлизащ в лицето, плъзгащ се като усмивка. по покрива на блока друг мъж с шапка върви тъкмо обратно на очакването, че отдолу някой го гледа. друг до него поглежда надолу и е с ръце в джобовете. някаква надежда за застиване на катран в движението на първия, скри се веднага. досещам се, че това не е лауда еър. липса на очи на покрива на блока. в крайчеца им мрежичка от червено, билетът някак остойностен чрез паяжината между лицевата и обратната страна. блоковете като облепени с огромни билети, аз в тях, него, гледка и гледана, реклама на лауда. автобусът е написан с черен флумастер, а жената

или двете жени пред мен са с червило и устните им се разтягат, а под тях зъбите им се разтягат, но все пак вярното е, че шавам BIRD

&

PIPER

онзи пък се усмихна и поглади мустак, или прекара пръсти по режещата си устна-мустак-четчица за редките му думи, усмивката му се приплъзна и мрежестата ѝ структура потъна в гърлото му без следата на една праба или обратна страна. да, видях мъжа с хартиена шапка, живее два етажа по-долу и оправя покрива на блока, смяна на камъчетата, върви твърде подскачащ и все носи нещо и едва ли говори, забелязах две сиви птици да вървят по ръба на покрива и други, много повече, да оставят своите точки, и шумът на самолета ми напомни за невъзможността да говоря точно когато всички са се събрали на едно място, отпред или отзад, но никога не правят повече от облепен от гледки блок, билети с витла или обратното, здраво залепени, мъже с агамови ябълки и падащи камъчета от покрива, който набърно тече, и набърно циганите отдолу са двамата работници, а единият от тях, кого да избира, този с ръцете в джобовете, стоеше вчера отдолу и през праха, асансьора, стълбите и навън... ме попита дали съм се спасила. попита съвсем естествено, сякаш бягството има само едно име. стоеше на камък в средата на пространството, оградено от блоковете, падащите камъчета и прах, сякаш отгоре отлепваха пластове на земята и блокът дишаше като гъба, която се размножава чрез вятъра, прахоморка или нещо такова, поклатих глава, като че съм радостна, че ме пита, че съм се спасила

BIRD

&

PIPER

един мъж от отсрещната страна на блока излезе, запали цигара и веднага пак се прибра, а после вече не се виждаше дали пуши, дали говори, лицето му бавно придобиваше катранен недвижаш цвят лауда еър, една птица много устремена косо простреля, светват лампите и виждам как разни хора започват да правят различни движения, сега ми се иска да напиша нещо като любовна дума, защото и аз светнах лампата, изведнъж виждам, че има много светнати лампи, очите светят и вероятните устни под тях и зъбите блестят някак по-забавено, сега двамата мъже са под мен, застинаха с ръце на фотьойлите на своите домашни автобуси, аз се промъквам между оставащите минути до излитането, пристигащите пасажери се оттеглят, а пилотите са с очи леко присвити и зачервени от вглеждане, клепките им се скланят, а миглите, загладени четчици, се почесват в долните, между горе и долу на очната ябълка има пътуване

xxxx

&

xxxxxx

Имаше уста очи мустаци ябълка
леки камъчета прашинки светещи очи
заг катранените леко кафяви вгадени или
разточително облежнати навътре в себе си
скули

сиво

синьо и мъхаво синьо-

зелено после

мораво по устните

какво се случи?

спасихте ли се?

Juliette' letters

имам няколко приятели някои са странни един от тях даже ми пише писма всеки ден ми ги изпраща а аз си стоя в стаята на къщата която е с френски прозорци и гледам как се трупат в кутията и вместо кутията да става все по-пълна гледам как тя расте и дните през които ще получавам писма от моя приятел стават видими тогава просто усещам странен дъх от есен на писма и пролет пъхнати в плик този приятел е рошав такъв един далечен подавам му ръка от френския прозорец днес било денят на двайсет и осмото писмо моя приятел има хладна ръка малко е разсеян и забелязвам че като ходи с ръце разперени перата които никои не вижда на писмата му пристигащи със сутрешната поща тихо се събират усещам шумолене като при вятър и сух пясък в стъкло приятелят ми е странен и не забелязва че когато пише писма кожата на лявата му ръка става сива после се изпълва с мекота на плод който бавно зрее така минават много дни

44 всеки път му подавам ръката

си и после дълго гледам пръстите и няколкото неща около мен всички те са незабележими защото френския прозорец но не бива да ви говоря толкова много за този ми приятел да видим как се трупат писмата му пред вратата и ги гледам през прозореца днес е петък денят на най-важното писмо подавам му ръка която той поема и кимва това е знак за който още нямам точно описание вероятно е свързан със зreenето на тези неща с въздуха който се извива и става вятър с мекото когато прониква може би му е останал от онази лека трудно е да се опише непоносимост при затварянето на всички пликосе с писма които е написал или може би си мисли за момента когато ще отворя някое писмо от него във всеки случай не смея да го питам затова му подавам само ръката си питам как вървят нещата там в по-предното или в онова другото писмото на неговия живот! което зрее между дланите и малко пясък от събуждане на този вятър блед и рошав днес било петък държи се както обикновено получавам много писма ако някой иска да провери би могъл да се навдеси на прозореца ми нищо по-лесно той си мисли че имам име и аз го потвърждавам защото е много важно да имам писма от моя приятел това е знак че нещата са по-далечни от самото очакване но все пак при случай стават видими вървят ако смея да повярвам за момента ако смея да ги видя духа вятър в прозореца тихо прониква в дланите му за момент пръста му променя своя цвят иска ми се да е така усилието да чета се свързва с това да усещам дните върху този праг на къщата писмата всъщност не бива да бъдат получавани и аз не ги чета защото всичко което може да ми каже моя приятел е което ми се иска да е така да е дни и седмици точно по този начин пръсти пясък вятърничаво време странни приятели /един от тях даже ми пише писма/ поглеждам си ръцете и те са вече малко изтръпнали от усилието да държат толкова много толкова далечни малко е скучно с този приятел ще му кажа утре да напише онова най-далечно писмо което

НЕПРОЯВЕНИ НЕГАТИВИ

.....че някой ще разбере
че вътре съм разрушен от
този страх който е неясен
като нечистата съвест

моралът ми се струва не повече от една разделена с ръка на две
ябълка някъде посредата някой чете мислите ми и ме е страх
макар че вече всички знаят както пелтекът говорейки на друг
език не се препъва като загубиш своя език започва страха изпълва
ме сълзите излизат при всяка мисъл загубен съм бих се поклонил
на всяко животно роб на котката ми а може и на някоя вещ но тя
не може да побере страха ми който има нужда да бъде носен тол-
кова ми е невъзможно да си го представя само крайчеца му иска ми
се да разпоря някакво животно като при жертвоприношение и да
вляза във вътрешността му мисля че животните нямат страх
или той е естествена реакция с крайна степен праг а при мен е необ-
хватен и тогава желанието да се скрия в някого толкова да съм
му

потребен че взимайки ме да изчезна в него
как умея да настръхвам тялото ми се на-
дига започвам да стъпвам леко простран-
ството около мен се изрязва за момент
застивам движейки се сякаш на място ако
някой долови това мое движение и разбере
отделеността ми от всичко знае че се нося
от сили неизвестни и на мен самия между
тялото и въздуха няма граници и грехите
ми едва ли не са ми друга кожа крайчеца на
тази картичка е розов синьото и сивото
изведнъж могат да станат охра-жълто
или орехово-зелено вътре в тази фигура
има отсеченост и празнота и картичката
не е написана отзад а започвам да
съществувам като фон на себе си гледам се

и се любувам на това отсъствие когато във времето напред или назад някой си мисли че съм докоснал с носа розата и съм вдъхнал цвета или неотложните задължения на чантата ми са ме отнесли и праха под маратонките ми е запечатал ивиците топла гума тези действия само изпълват представите ми няма даже прежда от сложните ни погледи и ръкостискания ако надникне в очите ми може да помисли че това е картичка само на морето без плажната ивица непокътната и видяна само от погледа на този който е решил да ме разчете отговор на всеки въпрос е слизестата обвивка на докосната с пръст мида която прибира мантията си безлото усещане за край и човешко общуване което създавам хомосексуална нетактичност да прекалиш в показването не на корена на пола а на незабележимата му бледа среда затова и когато говоря за жените разбирам всички с които имам телесен досег женското е само израз на онова у всички тях което може да попие бледата несъщественост на действието от рода на лепенето на пощенска марка гревността на заека скрит в костенурка съжителството на страха с обвивката му извървяният пробяган и на късове от лентите на

бягствата докоснат страх .. когато чуя гласа си или видях онази усмивка или този мой тембър ме оживяват и пренагласяят оптичните ми писма-картички като им придават по-голяма гостоверност файтонът става по-естествено винено-червен пурпурът му гали ретината и морето зад него придобива свой живот отделен от ролята на по-тъмния син цвят сякаш видяни с две различни очи нишките на онова което наричам мое съществуване са едновременно изкуствени и живи гъби които бухват при повече триене видимост на телефонния сигнал „свободно“ шумът на водата от хвърленото-гавецо се в нея тяло са притчи защото имат несподелима причина и само нарушаването на живота на едното води до живота на другото плача и капчиците се удрят не в бузите ми а отскачат в

розово-прашния въздух

забелязвам че дните ми се точат и всеки е по-дълъг от предишния когато не мога вече да ги изтърпя започвам да чувствам другия ден да застъпва този и предусещам странната забава на това повтаряне слепване мехурчета запълнени от въздуха на дните майсторски непронускливи хората ме отминаваха докато стоях подобно на фина емулсия върху предметите и ги повтарях тъй че когато изчистих стаята на наскоро умрялата ми баба и тя светна от чистота беше сутринта на следващия ден то е като пуканките: неочакваната смяна на късно лято със зима

понякога все още виждам баща си да се качва на най-горния етаж на къщата където посреща пациентите си и от време навреме мълчаливо слиза да закусва или обядва и тогава го залепвам отпред или отзад на стълбата а образите на другите неизвестни лица и тежестта на краката им погребвам на тавана понеже хаосът от стари предмети там прави смъртта и живота еднакво безтелесни пред-

ставям си как им дава накрая ром със сода и наричам това крушово вода майка ми излизаше от водата на езерото и невидимите сили на фосфор-

ната вода говорят напомнящо и укорително вместо нея когато аз съм царят на жабите във всяка водна лилия за да озвуча гледката на това тихо губещо се в рома и романтичната боя на езерната вода отсъствие умилям се да гледам ръцете си стегнатите розови възглавнички на пръстите и невидими жили които нетърпеливо и някак доброжелателно пулсират наместо вените любимата ми сапунерка е прозрачна така че всеки сапун остава различен отпечатък който нарочно не почиствам и нетърпеливо очаквам допира от сапуна

и всеки пръст се увеличава от само себе си представям си всяко действие като навита на хармоника хартиена нишка и после оставям в един единствен момент всичко да прошуми освобождавайки пружината .. като унищожено от къртици растение което се поклаща и навежда към земята .. някога моята жена странна птица с клюн на полумесец и черни очи със зареба от гняв които никога не избухваше ми разказа видението си вероятно свързано с вялия сексуален живот който я навестяваше беше

картина на цъфтежа на лятото жужащо и трептящо от син бездиханен въздух и тялото на гол мъж в тревата тя виждаше всяка негова фибра потръпваща макар и със затворени очи мравките пробирани се през космите на ръката му бавния летеж на насекомите за които тялото на този мъж беше /в тяхната фасетъчна направа, мислех си/ цял един ден отрязък дори век жена ми виждаше под седалищните му части под стегнатото му гупе едновременно на атлет и бонвиван малката потна вагичка слепнала там където гръбнакът поел си достатъчно въздух се съединяваше с пръстта на гората пръхвава с малко бледа кора и тогава ѝ се струваше че това се случва някъде накрай света където кондорът го бе отнесъл като в последния труден момент на преодоляването тялото му е светело днес посоката на деня е различна

убеден съм че празнотата в мен е проходима и сладка има гъха на изпразнена от розовите резени диня там е тъмно някое дете само може би пъха пръстче и после престорено вика от болка както ако го беше пъгнало в решетката на лъва ..

... обичам гумата балдахин сладко пространство в което притискането на две тела е сякаш самия въздух несъществуващото ложе

винаги съм търсел нещо по тялото си което липсва както в написаната книга когато ти е най-интересно и трябва да обърнеш страницата ... Жените имат небесно кайсиев цвят всички оставят по лицето ми този свой прах и цветът на кожата ми става още по-мъхаво светъл и прозрачен сякаш
50 отдолу щъкат буквите от техните книги като чехълче-

та под небръснатата ми руса брада а очите ми поглъщат коренчетата на небесното .. при жените обичам въглчетата на формите им онова място под гърдите което свързва майчиното със скелета на мъжкото тяло основата на жената и там стоя с часове под розово-кайсиевата пъпка лунчките им тези белези сякаш ранички от впиването на меките ми пръсти сякаш под ноктите си имам остри зъбчета и като ги целувам и галя ги наранявам незабележимо

...виждам ги край брега на морето неприбрани краката им са тъмно кафяви и леко свити а аз спя съвсем до скалите сами идват и ме будят това е самотен цвят повдигам гърдите им за да вдъхна соления им загар и пак заспивам така ме намират очите им трябва да са тъмнокафяви да не носят колебание да не искам да надникна под тях трябва да ме затварят

някои сънища са по-дребни оставям ги да преминат затрогващо по дълбочината на чаената чаша когато лъжичката като че ли гони въображаемата си сянка и прохладата на това бъркане ни удовлетворява без да открива нищо и то вибрира не можех да се отърва от мисълта че света пречи сам на себе си малкото ми спътници ме следват без да се обръщат назад когато биват повикани по име денем ставам по-блед и непохватен сова която се събужда течна с цвят и тежест на мед .. всяка светеща вдлъбнатина ме поема

подробностите проверявах при приятелите си скицирани или дори записани в момента сънища бях убеден че когато двамата крачат един до друг се извършва подробен запис от крачките им ето това е което бих искал да знам

.....прозорецът е леко отворен и отвън близа въздух на порции някак обвит в невидим пакет и с невидимо но очаквано съдържание което бих желал да видя в момента пердетата съвсем леко се поклащат гънките им се разминават някак безредно нехармонично като ръце на пиано които се преплитат домакиня която получава погаръка на времето малко след тихия гъждец над овошките в градината къщата се оплътнява отвътре пред-

метите за малко забравят местата си или тази жена забравя изоставя всички вещи и те я изоставят въздухът остава загрижен за вътрешността като лизване на готовия за

патиниране гъх на очакване ще говоря между дюлевия и жабешикия цвят случи се нещо непредвидено трябваше да гоиде по съвсем друг начин с подгрънкване търкане на пода внимателно издърпване на конците които ги поддържат изправени движещи се да внуши вълнение и глад вълните внушават вълнение и глад чайките са препинателните на учудване старчески еднообразни в движенията си нагоре надолу или лисването за щастие на някоя вълна на прага в краен случай дантелена локвичка колебливо използваща пясъчен улей и настроение на разсеяност думите са без значение застанал на прага поглеждам нагоре и отвъд градината ако има кораби в морето ги прескачам и продължавам навътре чак докато се уплаша от отдалечеността на мисълта си готов съм да

заплача но очите ми стават само по-кръгли и ги усещам в орбитите им вероятно така слепите усещат цялото си тяло и света чрез завършването и дори изваждането на очите като че можеш да виждаш тях самите и по този начин нещо което те биха отразили но извън теб самия

СИРИНКС Ало, Соня,
здравей, едва ли ще се
сетиш кой съм, виж-
дали сме се само бед-
нъж, реших да звън-

на просто така, напоследък говоря с познатите си само по те-
лефона, да, не можем да се наречем познати, зная, дори поръч-

вам продукти от
магазина по телеф-
она, какво те инте-
ресува това ли, си-
гурно си имаш прия-

тел, така си и мислех, и си пишете сигурно, е да, разбирам, но
това е друго, в писмото думите се обмислят, може чернова,
не се смей, сигурен съм, че не пишеш любовни писма на чернова,
но там всичко е облечено, а телефонът оголва думите, нищо
не разбираш, Соня, моля те не затваряй, чуй гласа ми, можеш
ли да си представиш какво правя в момента, опитай, да, стоя
на стол до телефона, но нещо друго, нещо от стаята, да, тъм-
но е, защото не съм дръпнал завесите, има маса и бюфет, но
не, не е от кадифе, и наистина е тъмночервена, тук позна,

давай, продължавай, нищо
друго ли, чакай, ще опи-
там аз, ти си с пенъор на
бледи цветя, косата ти е
прибрана на тила и като

говориш, постоянно
търсиш опора на кра-
ката си, това е защо-
то не си свикнала да
мислиш за хората от

другата страна на жицата и гласът отсреща преминава през
тялото ти като ток, а ти искаш да се отърсиш, знаеш ли,
способен съм да направя вече каталог от гласове, не от теле-
фонни номера, от паузите в разговора, колко дълго можеш да
издържиш да мълчиш и да не затвориш телефона, например
имам една позната стара мома, не издържа дори половин ми-
нута, не се смей, всъщност ти си една от
малкото, които вместо пауза се смеят,
не се обиждай, от гласа ми можеш да раз-
береш, че не искам нищо от теб, просто

предполагам, че в оня апартамент е много скучно, знаеш ли как си представям стаята ти, дървено легло, много старо дърво, тя цялата кооперация, прозорците, даже сгъваемата врата на асансьора е от това дърво, в тези апартаменти на буржоазните баби има статуетки и странни вази, които наемателите мразят, твоята ваза каква е, стомна-ваза, как съм познал за вазите, Соня, познай на колко съм години, ти си ме виждала, е, добре, по гласа тогава, на трийсет, не, пак не позна, нямам

възраст?, защо

мислиш така, не, не си преправям гласа според разговора, макар че това би било много интересно, може би всеки го прави в някаква степен, дори с непознати, гали е възможно да не

съм човек, представи си, че съм машина, която открива тембъра, най-подходящ за партньора в разговора, не е страшно, наистина се подготвям за всеки разговор, но не като престъпниците, да водиш разговор по телефона е като да се разголиш, но ти разбираш какво имам предвид, един приятел от академията разговаряше с моделите и беше убеден, че поради

постоянното излагане на тялото на погледите на другите губят по нещо от душата си, но

може би защото не познават тези, пред които се разголят и не търсят да ги опознаят, всеки глас, дори на птиците в гората,.....не, не философствам, говорим вече десет минути и аз мога да ти кажа колко още ще издържат гласовете ни, ти искаш да затвориш вече, но нещо не ти дава да го направиш, и е безразлично за какво говорим в момента, какво мисля сега ли, мисля си на каква птица мога да те оприлича по гласа, не, не непременно пойна птица, птиците имат потенциата да пеят, макар че не всички го правят, а може и да го правят, а ние да не чуваме,

сега пак ще кажеш, че фантазирам, обаче има някакъв символ в това, че са използвали опитомени гълъби да разнасят писма на по-големи разстояния и сега „птичата есенция“, схващаш ли, е останала във всичко, което правим като се съ-об-ща-ва-ме, например в имейлите има знаци, които са толкова смешни, като отпечатъци от птичи крачка, смеещи се или мръщещи се лица, а телефоните са като пренасяне гласа на птиците, ние с теб си говорим, а всъщност си слушаме птичите гласове, слушай, извини ме, знам, че имаш приятел, но той е далече, добре, само още малко, събота е най-ужасният ми ден, събуждам

се и наоколо тишина, живея в едно село, не, не е накрай света, даже има хубаво име, излизам често на разходка в гората отсреща, на около километър има река, с мост-

че, като ми стане тъпо, търся вода, някак се разтоварвам, и с теб ли е така, и какво правиш, светлините във водата, да, като че гледаш в пъстри очи, е, малко съм старомоден, сега на четирсет ли, възможно е, нали ти каза, че нямам възраст, аз си топя краката във водата от мостчето и нищо не правя, само шума от водата и краката ми усещат движението и, какво ще правиш сега, боклука, чистене пране, да разбирам, какво, а, хвърляш го като в голямо гърло и пада долу, там кой го събира, не знаеш, странни блокове, направо съм възхитен, не мирише, и събира всички боклуци, как ме нарече?, харесва ми, сега съм почти сигурен, приличаш ми на сойка, не знаеш ли, те са сиви, по крилицата обаче имат много красиво синьо и черно, и казват особено буквата „й“ по телефона, не се подигравам, те кряскаат по особен начин, когато са неспокойни, Соня, моля те, ами и-кратко е най-общителната дума, „и“-то със запетайката отгоре като слушалка, обърната към всичко.....не, не затваряй, моля те, ало, Соня, знаеш ли, сега слънцето влезе зад пердетата ми и изведнъж

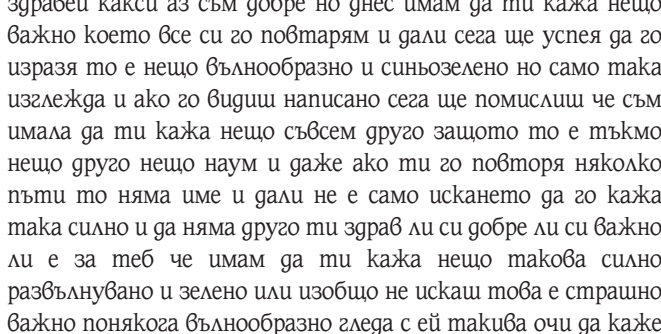
видях всички предмети отразени на стената, немци, направи мъртви, даже главата ми е неподвижна, а гласът е безпътен, без сянка, носи се по

въздуха... като чуя някой да каже по телефона „прати ми едно съобщение“ и ми става смешно, сякаш съм в някаква приказка и храбрият шивач, за да надхитри великана, взема от пазвата си врабчето и го хвърля заедно с камъка, и то не се връща, става ли за рекламен клип, май не ти харесва, ти сигурно не различаваш птиците, бъркаш врабче с чучулига или конопка, а сойката не може да се сбърка с никоя друга птица, този неин толкова тревожен вик, мен ме вълнува пеенето на глухаря, да, само мъжкия и не чува, и ти ли знаеш, като ученици в кабинета по биология имахме препарирани глухар, на най-високия шкаф, почти до тавана, зад гърбовете ни, черен като сянка, с леко вдигнати криле, а на запис преподавателят ни пускаше пеенето на разни птици в гората, гласовете им се преплитат, трудно ги различавахме, но този на глухаря беше несравним, трептящ, стържещ някак, не тревожен, сега мога да кажа, че ми напомня създаването на връзката с интернет след набиране на телефонния сигнал, момента, когато си между сървъра и мрежата, но още не си вътре, един и сам,.....чакай, сетих се, ти говориш ли насън?, а другият глас женски ли е, или мъжки, и той се плаши сигурно, приятелят ти, не, не зная какво може да означава, в моите сънища няма гласове, само разбирам какво говорят чрез предметите

и движенията, всичко е смисъл, и го схващам, умен съм като делфин под водата, а тази въз-

растна жена какво казва, той чува ли, да, разбрах, оплетени думи, като някакъв вик, трябва непременно да го запишеш, този вик, да не мислиш, че в приказките е лъжа, че някой си разбирал езика на

птиците, не е случайно, само че не зная как да го обясня, струва ми се, че телефона променя гласа, както сиринкса на птиците, че като преодолее тази преграда гласа се издава, едни звуци остават недочути, но други, идващи далече, отвъд нас самите, се усилват десеторно, теле-фонен - далечен глас, по-далеч от нас самите, ти как мислиш, ало, Соня, чуваш ли ме, там ли си, ало, не затваряй, Соня, просто си купих от тези „сиринкси“, които преправят гласа, ало, аз съм! Всъщност Соня не познава птиците.

здравей какси аз съм добре но днес имам да ти кажа нещо важно което все си го повтарям и дали сега ще успея да го изразя то е нещо вълнообразно и синьозелено но само така изглежда и ако го видиш написано сега ще помислиш че съм имала да ти кажа нещо съвсем друго защото то е тъкмо нещо друго нещо наум и даже ако ти го повтора няколко пъти то няма име и дали не е само искането да го кажа така силно и да няма друго ти здрав ли си добре ли си важно ли е за теб че имам да ти кажа нещо такова силно развълнувано и зелено или изобщо не искаш това е страшно важно понякога вълнообразно гледа с ей такива очи да каже

ЖЕНАТА НА ГЛУХИЯ Аз съм жената на глухия, отсреща, нали се сещате, русия, бледия, с вечно изпънато в напрежение лице, знам че всички се питат, като ме видят, защо съм се омъжила за глух, все ме оглеждат, като че в мен ще открият нещо особено, скрита липса на сетива, или пък обратното, компенсация, плът и сетивност в повече, понякога се оглеждам в огледалото и се питам, как стана така, че се влюбих в него, и винаги в такъв момент се опитвам да образувам някакво изречение, глухо го формулирам в себе си и като че го записвам заедно с погледа, върху отражението си - казвам си например: Дали ме познава, щом не може да чуе гласа ми? И нямото отражение срещу ми казва, Да познава те. Без изобщо да се съмнява. Тогава започвам да се чудя защо едната, аз отсам огледалото се пита, защо другата е толкова уверена в отговора си, и си мисля, сигурно е от този навик да си говоря с него наум, нали все нещо гледам да си спестявам от жестикулациите.. Отначало беше много смешно, пишехме си на вълшебната дъска, нали се сещате, написаното се изтрива от само себе си след минути, можех да говоря, да ръкомахам, да го прегръщам и да го водя при нещата, да рисувам във въздуха движението им, смешните им маршрути, бях се ядосала, че нещата не искат да говорят, че когато пипнеш нещо, то не издава звук, тръсках нарочно ютията, стъпките ми, и те мълчат, пусках радиото, но като че ли не говореше, беше нещо като съмнение в звуците, казвах си, ето, аз се съмнявам, това съмнение трябва да има глас, всяка мисъл изобщо трябва да

има глас, моят мъж има ли представа за гласовете на нещата, имат ли мислите му глас, щом вече не чува как нещата, хората излизат от себе си, защото то е така, нали, гласът излиза, нещата по странен начин повтарят себе си, казват, да, ето, това съм наистина аз, да, нещата са като войници, като деца, които трябва да потвърдят, че, ето, има ги, слушат, какво им казват, подчиняват се, моят мъж значи няма собствени деца, няма войска, погочепчи, погочасни, не притежава ничий глас, нито дори собствения си, понякога си пожелавам да ме притежава, казвам си, ето тази нотка в гласа ми, най-ниската, искам да я притежава, или пък искам да го обидя, да му кажа някаква лоша дума, но и тази дума като че още неказана увисва във въздуха,

препарира се,
имам чувство, че
думите ми живеят
скромния живот на музейни експонати, не,
не мъжът ми, а
тъкмо думите,
подреждат се като
вещи край него,
на някакво предварително
определено от него
разстояние, а той се
приближава и наднича
в тях, нали го виждате,
толкова е
пряк, когато те

гледа с напрежение в устата и като че ли наднича в гърлото ти, като в кладенец се надвесва но в същото време не ви ли се струва, че изобщо не гледа, устремен е някъде настрани, дори когато иска да ме прегърне, ръцете му са прострени някъде по-встрани от мен, главата му е наклонена, може да се каже, че с ръце търси около нещата, да, точно така, и с мен се е случвало като с вас, срещаме се

пред асансьора, връщам се от работа, той излиза, с благ поглед ме обгръща, или по-скоро пространството около мен, и като ме заобикаля с бързите си, дори резки крачки, влиза почти незабелязано в асансьора, който го поглъща, може би му харесва да потъва в почти тъмния асансьор надолу, да се скрива, или, може би, това е малка хитрост - ето ме, виж ме, и аз мога да се скрия, като всички вас, глухотата ми е игра, думите влизат в асансьора, всмукват се обратно, нечутиите думи се връщат при притежателя им, защото те са толкова послушни, те са като кучетата, като децата, виж ме, шумувам се в асансьора като думата „здравей“ от четвъртия до първия етаж тя дори не разбира, че се е придвижила, всъщност, ще ви призная, обичам да целувам моя мъж, но никога по устата, и никога, никога, по ушите, макар че понякога те са наострени като на пес, а рано сутрин поне едното е смачкано и зачервено, по-прилепнало към главата, сякаш цяла нощ е сънувало, долавям странна връзка между устата и ушите, без да съм се занимавала с анатомия, имам следната представа за тяхната връзка: веднъж попитах мъжа ми какво „чува“, когато кажа с най-прецизно движение на устните „обичам те“ и той ми каза, че чува как вали сняг, чува процеса, сякаш отварянето на О непременно е свързано с нещо, което идва отгоре и тихо се слепва със земята в края на фразата, когато двете устни почти се долепят, но никога съвсем, натрупали малка пряспа и дори малко отгръпнати една от друга, като учудени от снега винаги

когато пада, винаги когато пада... дола-
вяте ли, има винаги малко меланхолия
в спадащата интонация на тази фраза,
всички думи с О в началото си имат
бездруго такава спадаща интонация,
която не е нужно да чуваш, достатъч-
но е да гледаш това падане на устните,
питате се, нали, като мен, какво сънува
глухият, дали и сънищата са като глу-
хи преспи от неща, нахвърляне на съби-
тия, без музика, и аз съм си го задавала,
този въпрос, и тогава се сетих за пъте-
шествието на Орфей в подземното царство, защо се обър-
нал да види дали любимата му наистина е зад него, Орфей
свирел на арфата си, би трябвало да е уверен, че Евридика
следва неговия глас, дали не е мислел, че Евридика е глуха,
или музиката в подземното царство е недоловима, или пък,

мислех си, да не би гласът да го е накарал
да се усъмни, музиката = гласът му, оно-
ва, което искаме да притежаваме, което
викаме при себе си като дете, като куче,
дали не е решил, че нейното име, което
пеела лирата му, е измама, образ, създа-
ден от изкуството му, за да го подмами
навън, към живота... нещо такова си мис-
лех, за видимото, за съня, за обичта ми
към моя мъж, за образите на гумите, не
знам, понякога ми се струва, че е по-
трудно да бъдеш глух мъж, отколкото
глуха жена, и като прехвърлям в себе си
верността на това твърдение, чудя се
сама как така съм стигнала до него, ще
ви кажа поне едно от предимствата,
което глухият мъж притежава, в което
е и разбира се митът за моя мъж: кога-
то навън вали сняг, аз излизам с децата
и правим снежен човек, той има очи, нос,
копчета и понякога някоя от шапките
ни, после се прибираме вкъщи, зачервени
и мокри гледаме, изправени до прозореца,
нашия снежен човек, който стои с раз-

перени ръце, упорит и някак беззащитен, а снегът се сипе, като в стъкленица със снежен човек и падащ сняг който, стига да обърнеш стъкленицата, отново и отново завалява, тогава ме обхваща странното чувство, че съм космонавт, което сигурно идва от наименованието на болестта на мъжа ми, толкова рядка – аеготусос параболоса, шум като в реактивен двигател на излитащ самолет, космически кораб, и всичко това поради върлуването на някакви странни гъбички във вътрешното ухо, които, разбира се, после изчезват, все едно че никога не ги е имало, сякаш имат неземеен произход, но преди да изчезнат обръщат посоката на шумовете, пробиват всички прегради и започваш да чуваш себе си, шумовете на кръвта, тупкането на сърцето, смилането на храната, чуваш, зная от мъжа ми, дори въздуха, който бавно се придвижва в бронхите, алвеолите, след като изсвистява през ларинкса... но не чуваш външния свят, онова, видимото, локомотивите на кухненската печка и тенджерите, тихото дишане на жена ти до теб, звънчетата на децата сутрин, те, милите, двигат нарочно такава олелия, като че искат да разбудят техния заспал Снежко, ах, сънувах странен сън, бях много млада, той също и вървяхме по една дълга улица, по която все гледах да не стъпвам на канабките, от малка съм такава, носят ми лош късмет, и така от време на време подскачах до него, той чуваше всичко, което му говорех, а аз му разказвах за детството си, дали наистина чува всичко, питах се насън, и много добре чувствах, че ме чува, докато разказвах за двете си майки и бащи, за котките, които имахме и които все подигвявах, защото обичах да ги хвърлям отвисоко, за смъртта на дядо ми и защо тогава ме пратиха с другите деца на цирк, за всички тези неща, които никога не съм му разказвала... после в съня ми заваля гъжд, мъжът ми разтвори един червен чадър и дълго време, докато спре гъжда, усещах думите ни да тропат съвсем като водните капки по покрива на чадъра, като че ли са едно и също нещо, два образа за едно и също нещо...

Обувките Беше зима, трябваше да се облечем топло, а аз много обичах да присъствам на обличането на баба. Разтваряше вързаните със стар ширит крила на дървения гардероб и изваждаше старите си дрехи, в които винаги откривах незабелязан дотогава акцент – едва видима дантела, червени нишки в сивия плат на жълти райета, очертанията на рози в плата на черния ѝ блейзър (е, тук думата може и да е елек). След като беше обула накрая и чорапите си, които задържаше с ластик на бедрата, идваше ред на палтото ѝ с астраганена яка и шапката тип гаврош, но без козирка, която тя нахлупваше на една страна. Така пристъпваща до баба имах усещането че ще придружавам себе си в някаква особена процесия. Често пътят ни наистина водеше към главната улица, но преди това трябваше да минем през къс проход-тунел, който извеждаше до фото-студио „Луна”. Бях така горда да вървя до баба, че наличието на това фото-студио с име на природно светило сякаш потвърждаваше чувството ми, че излизането заслужава името си ритуална процесия и е заснето някъде

само по себе си. Един ден баба дойде в стаята ми с чифт странни кафяви велурени обувки. Приличаха малко на пантофи, вътре дори бяха поглатени с обикновен плат и разчитах едрите цифри на цената в лева и ст. Отпред притежаваха катарамата като на благородник от времето на Луи 14 и тъпи

върхове като перки на краката на земноводно. Обичах всички вещи на баба и ги приех с радост, макар че бях смутена от казаното от нея, че са съвсем нови, не ги е слагала, даже мислела да я погребат с тях,

но после решила да е със старите лачени обувки с ток на майка ми. След като ги обух, побързах да изляза с тях още същия следобед. Обувките на баба ме водеха към вълнолома, надолу, на изток – посока, която можех да налучкам и с вързани очи. Ясно си спомням, че минах покрай акварцума, край който винаги има опашка от стари хора със съдове за миришещата на сярата минерална вода. Обувките ми обиваха и сякаш искаха да излязат от краката ми, но болката кой знае защо ми се струваше необходима. На варненския вълнолом няма пазач на фара или поне не се вижда. Когато много по-късно видях истински пазач на фар, бях по-скоро разочарована, че съществува такъв, за мен това е виртуална професия, пазачът на фар трябва да бъде невидим. На свечеряване, особено през лятото, картината на вълнолома е изключително контрастна и малко бутафорна – оранжевите светлини на кея отразяват тъмната, изглеждаща като петрол вода, самата светлина, може би от изпаренията е някак оптична, като току-що разтворен оранжев

сироп в чаша с дебели, непрозрачни стени. Морето е гимно и за да е пълна театралната символика, заставах на балюстрадата от едри, груби камъни. Не гледах надолу, в тъмното море под мен беше страшно, там бяха телата на всички варненски самоубийци, а аз с моите земноводни перки бях на защитената крепостна кула. Но пред мен беше нос Галата и облезнала глава на лактите си, наблюда-

вах тъмния отсрещен бряг сякаш виждах отблизо ръката си от свивката на лактя до заробените в пясъка пръсти на току-що излязлото от водата ми тяло.

Вятърът Есен е. Вървим хванати за ръка, в един от онези хубави дни в съпружеския живот, когато недоразуменията като че ли са изяснени, погледите и на двамата ни са наполовина вътре в себе си, наполовина изнесени двете стъпки напред, в сивия асфалт, погледи които се крепят един на друг. Както впрочем и хванатите ръце не са ръце на влюбени, а по-скоро събрани и погетти от вятъра листа. Фурие би казал, „като от един трети пол“. Фурие, като един утопист, тоест човек, за който няма места, няма едно място или всички места са другаде, би могъл да сметне вятъра за ироничен разпоредител в тази случка. Не мога да си спомня най-честата посока на вятъра във Варна. Разпоредител има, той е невидим, но хората като че не се съобразяват с него, пребивават в някаква утопия и Варна е в този смисъл най-утопичният град който познавам. Вървах по улицата в това утопично време и този трети пол, за който Фурие казва, че е измислил другите два за да

им се подиграе, събра в някаква точка като във вихрушка от листа мен и моят мъж, с когото вървах ръка за ръка, и някакъв трети човек, за когото засега не мога да кажа нищо. За хората винаги може да се каже как изглеждат, дали са високи или ниски, как са облечени, какво е изражението на лицето, погледа... Може дори по някакъв закон на вътрешното

ни зрение да преценим, доколко този човек би могъл да е важен за нас, да участва в това, което наричаме свой живот. Но сега ми се струва, че виденият от мен, макар да имаше всички споменати белези, убягваше от думите, които биха могли да говорят за него. Както ако в момента ви кажа, че това е бил вятърът, не бихте ми повярвали, така и думите за него, които сега бих могла да напиша, биха били смешни и измислени. Например, дали е възможно човек да види живота си и с какви думи би го описал. Само няколко пъти ми се е случвало да имам подобно усещане, неизразимо с думи. И това усещане не е дежа ви, в никакъв случай. По-скоро съюзът ПРЕЗ показва начина, по който то идва. Сигурно си спомняте моменти, когато направените от вас снимки изведнъж са изчезнали от проявената в студиото фотолента. Спомняте ли си онова примесено с боязън вглеждане в лентата, когато като че невидима ръка се е намесила за да заличи нещо, кое-

то може и да е било съвсем безразлично, дори скучно като събитие в живота ви. Появило се е обаче едно голямо светло тире, което изведнъж създава в иначе баналния текст метафизичен отсвет. Без да е видимо, ПРЕЗ е със сигурност присъстващо и телесно. То е част от станалото, но и елемент от неясното друго време или изобщо време. Макар че много ясно видях човека, за който тепърва ще разказвам опипом, в цялата тъмнина и светлина на лентата, аз съм убедена, че той не съществува. Не зная доколко това имаше връзка с факта, че вървях в посока обратна на вълнолома и че имах на сцената такъв обръквач съгбите разпоредител в един имагинерен град.

*Marges de l'etre** ръцете на този мъж са неописуеми, движат се като че отстраняват въздуха сред листа и кло-ни а пространството трепти между пръстите, които винаги са различно разтворени сякаш завъртват неви-дими лампички (когато докосват гърдите ми усещам прииждане на вълни). Много е тъжен един от палците - бил е ударен и затова винаги стои прав (набеден ученик или черноработник, прочел твърде много книги за да има компания); често този палец при-палва с показалеца, изразявайки мъл-ниеносно странното си мнение, до-

като другите пасуват. Подозирам, че тъкмо той е виновен за онези писма до президента на Франция или до принца на Люксембург, или до дебелия френски артист, който игра Астерикс, но стига само да помисля това и ръцете се превръщат в лопатки, които загребват въздуха, пътят яростно всякакви дребни насекоми, може би защото не подобава на френски аристократ да бъде смуцван от крило на муха или (заради палеца!) ръцете на мъжа опитомяват въздуха, отпъждат лекомислието, но най-красиви са когато почиват на масата с бутилка мерло изваяни като току-що научена и прилежно повторена френска гума, с точно ударение в средата или почесто в края, а палецът е бялото поле на страницата, без което всичко написано отлита

* маргини на битието

Соло за един мъж и неговите цветя виж как са разперили пръсти цветята на този мъж забелязва ли ги някой Христовият венец цъфна и бегониите със сребърни петънца по листата Пауновите очи го отморявали най-много телефончето се е уплело на пръчицата има и други на които не зная имената прибира ги вечер в стая-

та си сутрин ги
изнася странен е
отваря прозореца
и не спуска перге-
тата лампата му
до късно свети
чух го да казва че
отдавна не сънува
иска ми се да раз-
говарям с него но
се отказвам по-
добре да си пред-
ставям как вечер
го гледат Пауно-
вите очи разтво-
рени като ветри-
ло дни и седмици недосе-
гаеми синьо-зелени мисли

*никой не чете любовните писма и те са писани за да не бъдат четени разбира се те строят чрез този отказ една пощенска кула

Нима на тоя свят не съществуват изобретения като хартията и химикала за да можеш да ми пишеш 3 изречения? Нима детински нежната ти усмивка е завинаги угаснала за моите очи? Нима черните ти игриви очи не ще гаят повече лицето ми? Нима мелодията на „Кангасейро“ е била винаги чужда за твоя слух? Нима човекът, чие-то име ме докарва на границата между лудостта и нормалното състояние, мълчи? Нима човекът, който е горд и непоклатим във чувствата си към теб, и наравно с твоите родители е готов да направи всичко за теб, заслужава това? Мое мило и любимо същество, не мога и не искам да ти кажа сбогом, преди да съм получил твоите 3 изречения, в които да чуя отговора ти. Не се страхувай мила София, имай смелост и доблест и всичко ми кажи. Едно от основните свойства на любовта е да разбере другия и ако трябва с достойнство да се оттегли, сам със скръбта си. Нищо няма мила София, ужасното е че пак съм САМ. Пишейки тези редове и гледайки към сивото небе през прозореца, ме обхваща безкрайно чувство на самотност и пустота и като че ли се слива с безкрайността на самото пространство. САМ в един самотен свят. Не се усмихвай мила, умът ми е на мястото, това чувствам. БОГ или Нищото остават, аз съм ти го казвал. Тъй като първото не съществува, то второто е все пак Нещо въпреки че е Нищо! Пиши ми любов моя! Ще чакам! Унищожи веднага писмото след прочитането! Целувам Те Твой

.....

писмото няма обратна страна но то непременно бива обърнато и от обратната страна Твой Унищожи веднага писмото след прочитането казват че във Верона имало една къща на улица Капело 24 където на името на Жулиета Капулети се получавали всички любовни писма и там спокоен мек италиански портиер ги събирал и показвал на сантименталните туристи знаете ли убедена съм че този флегматично говорещ калабриец в нощите се изкачва в огромната поща вдига ръце в синьото небе на Тинторето и гласът му краката му токчетата му розовата пъпка в ребера и кръговете дебнещи се бог или нищото аз съм на двайсет и три.....благодаря ти за цветето.....

долята въздухът на същото място до мен е станал друг, едновременно лек и изчезнал, същото място разпръснато и нарушило почти телесното на останалия въздух около нещата, до които сега мога да стигна, някакъв чук оставен до някакъв шкаф ми изглежда като че във въздуха, а цветето в прозрачния синьо-зелен съд расте в почвата на стъклото и е меко зелено водно разстройване, сега съм със теб и във водата на цветето, голямото и малкото на басейните които обхващат тялото, изведнъж забелязах, че не съм точно на земята, на пода

жената с тялото на лемнос рожава пръст, жълтокафява, раковинена кръв, устната е със следи от прах, поставям тялото ѝ в книга с погързия от почти безцветна кожа и лягам до мъжа, който си е избрала от многото, с които би могла той просто ще дойде, разговорът е литературен и все така, днес умее, познавах една жена която ти прилича, но тя имаше поголеми гърди, изпъчваше ги и задницата ѝ, а при теб морско конче или летящо, полазвам по дрехите ти, гора от влага, има толкова много, и аз имах толкова седем живота, няколко скрих, котки преминават и за мен, твоите ръце са сиви в тъмното и прозрачни, силвия плат и дюрас, и

като нарочно правя гласа си потаен и едновременно провинциално мек, но никога не се получава, има някаква нежност на небцето, нещо като трапчинка на бузата или лунички на лицето, веднъж каза „ох“ и то не дойде отвътре, отгълбоко, а се търколи,

а в спомена ми съм посредата на стаята, на масата, срещу телевизора, дават „гранатовата гривна“, сребристи гуми на екрана, шепот между двамата, и гривната която не си спомням, но зная как би могла да изглежда, представям си я в коралов цвят, но със свойството на кехлибара да привлича хартийки, представих си сега как ти подарявам „жулиет летърс“ и

абсолютно съм уверена че няма живи и мърт-
ви неща, предмети, а само едното или дру-
гото, и стават такива в момента, в който

въпреки че ме е страх да не би
да откриеш нещо страшно в мен,

ти следиш моето изчезване и
виждам как правиш въздуха по-дръпнат изпънат с юзди
за да погълне разпукването на лимона, пръските
подскачат по повърхността

обичам да те гледам когато се отдалечаваш, бърз и ловък

навсякъде в теб има плодове, лениви,

всяка вещь дишаща и
естествено светеща,
прозрачните резени,
как диша захарчето,
светлината от зъбите на светлината, малки петънца,
груби динени резени, отхвърлени и дишащи

и малко по-нагоре се поклаща по-бавно, в свой ритъм,
и тъмното го допуска, ръцете и устните им лепнат,
и вървят, но не си спомнят как са стигнали дотук

7 февруари, около 2, вече 8 февруари
искам всеки мо-
мент от сре-
щата да е фото

със скрит зад кърпата фо-
тограф и да има дим от миг-
новението, да мирише на не-
прани чорапи, камъчетата ми
в морето да правят кръгове,
да имам седем деца от теб

изведнъж кора-
бите започват
да звънят, уши-
те, носовете им,
всичко в тях се
съпротивлява,
вятърът си го
върща, по своему, като
някакви листа, едно след
друго, без форма и въз-
раст, край пейката дим

опитвам се да разкажа нещо
за себе си, но зная че не съществувам
повече от едно момиче
като нея, варварски ограбвам
това кафе, аз не съществувам, ти
казваш че мисля и говоря
това, което ти би казала,
но може би аз чета мислите
ти и тъкмо затова не
съм, измислена съм от теб

когато се навеждам в скута ти, ято мравки,

всички хора приличат на теб,
твъррг клепач

ПТИЦА 000567524

зелени чадърчета
странно е това, което се случу,

ти си там, но никога не те напуска и
мисълта че може би не си там, освен
ако си там, заедно с други хора като теб, отпуснат на седал-
ката, пред теб жена с дете, зад теб някой, а до теб един с лунич-
ки, пътуваш сам, всички тези хора знаят, че има само един ре-
зервен вход, живели са в онзи град с пращинки по лицата и ра-
менете, но не бива
да ги гледаш отвън,

винаги чета тези кои-
то са на френски за-
щото не ги разбирам, но ги запомням, често си мисля че това
трябва да се разбие тъкмо тази бележка и отдолу е този изход,
ръчка, спирачка, това е интересна пиеса която се гледа отвън,

това е акт на самото пространство

5 фе

JULIETTE' LETTERS Писмо на един приятелxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx-
xx

Преселение на желанията един през друг фабрицио заговорваш и се ръкуваш патрици и сенки под моста карнобат минават далече там далеч цигани и сенки жанин е акробатка във акордеона в предсмъртния си огър циган-ката от бордо баба ти преди да скопи арабина кра-ката му един през друг под моста мирабо минават же-ланията на жанин пари и сън ограбен стенеш един през друг мост розова алея по устата ти корички кръв и сън и сенки патрицио *far ritorno alla paterna casa* Баба Яга

здравей какси аз съм добре но днес имам да ти кажа нещо важно което все си го повтарям и дали сега ще успя да го изразя то е нещо вълнообразно и синьозелено но само така изглежда и ако го видиш написано сега ще помислиш че съм имала да ти кажа нещо съвсем друго защото то е тъкмо нещо друго нещо наум и даже ако ти го повтора няколко пъти то няма име и дали не е само искането да го кажа така силно и да няма друго ти здрав ли си добре ли си важно ли е за теб че имам да ти кажа нещо такава силно развълнувано и зелено или изобщо не искаш това е страшно важно понякога вълнообразно гледа с ей такива очи да каже

ISBN 978-954-91170-8-0

© Мария Каро

Мария Каро, автор

Сава Примов, дизайн и предпечат

издателство Хоризонти, Пловдив, 2007

С любезното съдействие на Фонд за подкрепа на дебютни проекти:

